

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel IX

~Tolv mil rakt väster om de pyrande ruinerna av Gardiens Abbey, en ensam gestalt medvetet stegade under det sista skenet av tidig morgonmånljus. Böjd och tyngd till fästet av gårdagens olyckligt avlade och gudaskickade gåvor från klosterköket , bar broder Nikolaus en överstoppad munkrock, hängd över axeln och fylld med proviant.

Nicholas kämpade sig uppför toppen av en stenig ås och lutade sig mot sitt knä, hans andedräkt var snabb och immig i den kyliga nattluften. Där, i fjärran, tvärs över den vida vidsträckningen av en uråldrig, sedan länge uttorkad flodbädd, stod öppningen till grottan han hade upptäckt för många år sedan – Bergsmunnen, kallade han den. Han tog ett steg nerför åsen, korsade en vidsträckt dal av stenar och gick in i det massiva svarta hålet.

En ekande röst kom från djupet av grottan, "Munder?" En pojkes hjärtliga skratt undkom mörkret. "Jag visste att du skulle komma! Det gjorde jag!" svarade Nikolaus och gick djupare in i mörkret : "Lazarus; det är jag—" Och innan munken hann presentera sig, rusade Lazarus förbi ett stenhörn och kolliderade skarpt med honom. Både munken och väpnaren föll till marken. Proviant

utspridd som ett osthjul som vinglade över grottgolvet.

"Kära Gud! Lasarus", fnös Nikolaus, "Du skrämde – åh, nej!" Munken klättrade över golvet och kände sig fram genom mörkret medan han rotade igenom den provisoriska säcken. Inuti fann han flaskan med blod fortfarande intakt och förseglad. Han suckade djupt av lättnad. "Tack Gud", mumlade han, kysste flaskan och lade den försiktigt tillbaka bland tillhörigheterna.

"Mund – Nikolaj? Förlåt mig, munk." Lazarus reste sig upp och hämtade osthjulet medan han frågade: "Var är munk Odino?"

"Om ett ögonblick – hjälp mig samla ihop förnödenheterna. Känn efter dem."

Lazarus sköt ner osten i säcken, försiktig med flaskan inuti, och en fläkt av behagliga dofter vällde från tyget. "Jag ska samla dem, broder", svarade Lazarus, tonfallet i hans röst förändrades, nu till synes tomt och tungt.

Nikolaus funderade högt; "Om jag minns rätt sedan dess står en träddunge mot bortre sidan av detta berg." Munken reste sig plötsligt och strök sig över hakan i till synes begrundande.

"Eld, först och främst – vi behöver eld." Nikolaus gick mot grottans ingång. Lasarus var en staty som stirrade vaksamt på säcken – som om något kunde vara fruktansvärt fel med det.

"Lazarus, kom med mig."

"Ja, broder." Lazarus slet bort blicken och följde Nicholas ut ur Bergsmunnen och längs dess mer ytliga månbelysta ansikte.

"Till och med mina ben är frusna – för en sådan blygsam klädsel som vår är denna skogsdimma oförlåtande." Nicholas gnuggade händerna raskt och snurrade runt och tillade:

"Jag tog med mig en liten oljelampa med olja, en veke och en eldtände med flinta också. Nu ska vi samla död ved och jaga bort denna ihållande fuktiga kyla?"

"Ja, broder."

Till slut, och djupt inne i grottan, satt Lazarus och Nikolaus ovanpå ett par låga stenblock med en sprakande eld mellan dem. Dess orangea glöd jagade bort kylan samtidigt som den avslöjade grottans oerhört oregelbundna underjordiska dimensioner. "Äntligen eld,"

Nicholas dyrkade de klättrande lågorna och värmdes sina händer. Han tittade på högen av bränsle bredvid honom och valde eftertänksamt ut flera pinnar för att öka elden.

Lazarus kikade genom elden och inspekterade Nikolaus fint tillverkade, vadhöga stövlar.

"Var är dina sandaler, broder?"

Nicholas fnissade. "Borta. Gillar du mina stövlar?" Nicholas vred dem fram och tillbaka mot eldskenet.

"Det gör jag", svarade Lazarus.

Jag gjorde dem själv. Jag slår vad om att du inte visste att jag en gång var skomakare – eller hur?"

"Det gjorde jag inte, broder."

"Var snäll och kalla mig bara *Nikolaus*, Lazarus."

Pojken nickade. "Du kan göra skor – Nicholas?"

"Javisst – och till och med det finaste. Det här är det sista paret jag någonsin sydde innan jag kom till klostret." Nicholas tittade över sina stövlar. "Vill du höra om mina gamla skomakardagar?"

"Det skulle jag", svarade Lazarus och tittade ner på sina egna smutsiga fotvantar.

"Då borde jag berätta det för dig." Nicholas flyttade sig på stenen och lutade sig mot lågorna, med armarna på knäna. "När jag var mycket yngre bodde jag med min far och äldre bror i Efraim – en pittoresk liten by i södra utkanten av Bourgogne. Min far var byns skomakare – han lärde sig av min farfar. Vi arbetade alla i butiken och tillverkade och lagade skor. Det var min fars hopp att min bror och jag skulle kunna fortsätta handeln."

"Ändå blev min far sjuk och kunde inte längre ha översikt över verkstaden. Så han förlitade sig på oss för att hålla den igång. Det var hemskt – nästan allt arbete föll på mig."

Lazarus frågade: "Ville inte din bror göra dem?"

Nicholas skakade på huvudet. "Åh, det gjorde han – av hela sitt hjärta ville han gå i fars fotspår. Och han var ivrig att lära sig. Ändå menade Gud aldrig att han skulle bli skomakare – försök efter försök kunde han aldrig lyckas. Och nästan alltid var jag tvungen att följa efter honom och laga om skorna han försökte laga. Detta fortsatte hur länge som helst; och de flesta dagar arbetade jag långt in på natten."

"Har du berättat det för din far?" frågade Lazarus.

"Nej." Nicholas harklade sig. "Pappa höll på att dö, min bror och jag var som vargar i varandras halsar och verkstaden höll på att falla. I hans försämrade tillstånd kunde jag inte förmå mig att besvära honom."

Lazarus såg de svällande tårarna över Nicholas påtvingade flin. "Jag har ofta undrat varför jag gjorde som jag gjorde. Du förstår, som varje morgon gick jag till butiken, men på min sista vandring gick jag förbi butiken istället för att gå in genom dörren och fortsatte helt enkelt att gå – bort från butiken – ut ur byn – och så småningom ut ur Bourgogne."

Nicholas tittade ner. "Jag lämnade allt bakom mig, förutom de här stövlarna."

"Jag flyttade omkring en tid och arbetade för flera skomakarbutiker för att försörja mig. Ändå, inte långt därefter, rörde Herren vid mitt hjärta i en dröm; Han rörde vid min själ."

på mig och ledde mina fötter till *Abbaye des Gardiens* – för att söka ett ensamt liv i Hans tjänst. Och på ett märkligt sätt kände jag mer frihet inom dessa klostermurars gränser än jag någonsin gjort utanför dem.” Nicholas skakade på huvudet och visade ett sällsamt leende. "Konstig."

"Men hur är det med din familj?" frågade Lasarus.

"Nåväl, inte långt efter att jag anlänt skrev jag till min bror. Jag förväntade mig inte att han skulle svara, men han gjorde det; han berättade att vår far dog kort efter att jag hade åkt. Efteråt fick jag också veta att min bror sålt butiken för skulder och – ja, han bad mig aldrig skriva till honom igen." Han klandrar mig för vår fars död – för alltihop."

Nicholas lutade sig fram och tände elden. "Odino berättade allt för mig, Lazarus. Jag vet varför du bär huvan." Lazarus huvud föll omedelbart bakåt; och bortom de livlösa ögonhålen i huvan, som glittrade i den perfekta vinkeln av eldskenet, fick Nicholas syn på ett par djupa, forskande blå ögon som tittade rakt in i hans egna. "Oroa dig inte för mig, Lazarus. Som med Odino och med din far; din hemlighet är säker hos mig." Lazarus vände sig tillbaka mot lågorna utan att säga något.

"Du kan tala öppet med mig, Lasarus. Betrakta mig mer som en vän än en munk." Nicholas stack in en pinne i elden och lutade sig tillbaka mot sin sten.

"Både din far och Odino berättade för mig att du blev övergiven vid Gardiens klosterportar strax innan jag anlände. Och att du hade en luftvägssjukdom som krävde att du aldrig lämnade katakomberna. Inget av det var sant, eller hur?"

Till slut bekände Lasarus: "Nej. Men far förbjöd mig att tala sanning. Han sa att De andra munkarna skulle kunna döda mig om jag berättade sanningen om mig för dem."

"Din sjukdom var aldrig, från den friska luften, som han påstod – i hemlighet, av solljuset – du har en allvarlig solsjukdom, eller hur?"

"Ja."

"Och läkaren som Ivan kallade till Gardiens kloster för att dokumentera din sjukdom för Abboten?"

"Jag har aldrig träffat en läkare. Kanske pappa ordnade så att någon kom—"

"Nu förstår jag. Lasarus, din far sa sanningen – de skulle ha dödat dig.

När jag ser tillbaka på det nu kan jag se det tydligt. Din far älskade dig djupt, Lasarus."

"Ja, det gjorde han; precis som jag älskar honom."

"Var har din far gömt undan dig, sedan du föddes?"

"Han hittade mig i katedralen och gömde mig i katakomberna – i Bastonkryptan."

"I själva klostret, alltså?! Hur kunde han hindra någon från att upptäcka dig?"

"Han insisterade på att jag skulle förbli tyst – och hålla kryptdörren låst. Så det gjorde jag."

"Han sa, vadå?! Har du kunnat tala sedan du föddes?"

"Nej. Far lärde mig snabbt."

"Och kanske lärde du dig snabbt. Säg mig, hur länge gömde du dig i kryptan?"

"Kanske ett år. Sedan sydde pappa en mask och mantel åt mig och låtsades upptäcka mig övergiven utanför den norra klosterporten – och jag låtsades vara sjuk." Nicholas underblåste elden medan han strök sig över hakan igen och funderade över allt som Lazarus berättat för honom.

"Du ser inte ut som resten av de där – eh, jag menar – baserat på ditt samlade utseende, liknar din kroppsbyggnad en vanlig pojke, snarare än ett odjur. Om jag får fråga, hur gammal är du, Lazarus? Är du verkligen tretton år gammal?"

"Jag har bara åldrats sju år."

Nicholas skakade på huvudet, med en antydning till ett leende i mungipan.

"Häpnadsväckande. Kanske var din åldersskillnad också tänkt att dölja din ovanliga storlek. Så smart din far var. Nu vet jag att din rygg inte är så böjd, som påståendena inom klostret annars skulle ha antytt."

De är instoppade och utsöndrade vingar, eller hur?

Lazarus reste sig plötsligt upp. "Jag vill inte tala mer, Nikolaus."

Nikolaus lugnade honom. "Förlåt mig. Nej, sitt! Jag talar inte mer om ditt tillstånd. Sitt, om du vill, min son." Lazarus satte sig.

"Jag måste säga att jag länge har beundrat dig, Lazarus. Du var aldrig som de andra väpnare – ifrågasatte sin tro och plikt som de flesta av dem så ofta gjorde – och grälade om oviktiga saker. Du var alltid lugn, kände dina plikter och övervägde dina ord innan du sade dem."

Lazarus vände huvudet mot säcken med proviant som låg utsträckt på grottgolvet. "Broder Odino sa att han skulle komma och hämta mig, men du kommer i hans ställe. Varför tog du med dig hans blod i en flaska?"

"Hur visste du det?"

"Jag känner lukten av honom – det är verkligen Odino. Varför har han utgjutit sitt blod? Varför har du det nu?"

Nicholas vred sig nervöst, hans ögon for fram och tillbaka mellan säcken och Lazarus. Han tog ett djupt andetag och rätade upp sig på stenen. "Det är något jag måste berätta för dig, Lazarus."

"Är broder Odino död?" frågade Lazarus.

"Jo, det är han, Lazarus."

Lazarus kvävdes. "Men hur?"

"Den där kaptenen – samma man som dödade din far."

"Varför dödade han dem?"

"För att Ivan och Odino beskyddade dig."

En tystnad lade sig över grottan, båda stirrade in i lågorna. Lasarus sade: "Då borde döda den här kaptenen i sin tur."

"Nej, Lasarus. Du skall inte döda."

"Öga för öga!" spottade Lasarus.

"Du menar väl inte det på riktigt?"

Lasarus sänkte axlarna. "Nej, men jag känner det ändå."

"Jag känner likadant – Odino var som en far för mig. Och det är därför jag är här nu. Det finns något väldigt viktigt som du måste göra."

"Göra vad?"

Nicholas reste sig, gick fram till säcken och rotade igenom den. "Vet du hur man läser en karta?"

"Det gör jag. Min pappa lärde mig."

"Kartor över katakomberna?"

"Jag har sett kartorna i scriptoriet. Jag minns dem fortfarande."

Nicholas drog fram ett vikt pergament ur påsen.

"Och vilka specifika kartor minns du att du sett?"

"Alla av dem."

"Nej, hur många har din pappa tagit med dig så att du kan se?"

"En gång bad jag pappa om en ny karta och han sa att han redan hade visat mig alla kartorna från scriptorium."

Nicholas reste sig och kliade sig i huvudet. "Allihop? Det måste finnas hundratals kartor i scriptoriet. *Allihop*; kära Gud." Nicholas tittade över grottgolvet och strök sig över hakan igen innan han frågade: "Säg mig, Lazarus; minns du ett land som heter *Italien* från de många klosterkartorna?"

Lazarus pekade mot sydost. "Det är där – i den riktningen – tvärs över Leonbukten och Tyrrenska havet; öster om Sardinien. Italien är format efter din stövel. Det är mestadels omgiven av hav, och berg sträcker sig genom dess nedåtgående centrum. Umbrien Provence ligger också i dess centrum. Cancelloklostret ligger där, strax norr om dess centrum."

Nikolaus höjde på pannan, fullständigt överväldigad. Sedan prövade han ytterligare Lasarus'

demonstrerad förmåga, i ett listigt försök att desorientera och kanske ifrågasätta sina egna geografiska minnen; "Och hur är det med kungariket Skottland?" Lazarus pekade i den motsatta nordvästra riktningen. "Det är den vägen – över en kort vattensträcka; och norr om engelska marker."

"Och var är mitt hem, Lasarus?"

"Byn Efraim ligger i södra Burgund", pekade Lazarus något österut.

"Det är åt det hållet."

"Och Murat?"

"Den vägen."

Nicholas skakade på huvudet. "Helt otroligt." Han nickade. "Herren har välsignat dig med en häpnadsväckande gåva."

"Varför frågar du mig om sådana platser?" frågade Lasarus honom.

Nikolaus drog ett djupt andetag, återvände till sin sten och gav Lasarus det vikta pergamentet. Lasarus öppnade det och tittade igenom det. Sidan hade en illustration av Frankrike, Italien och deras omgivande länder och hav. "Jag minns just den här kartan."

"Jag antar att du kanske skulle kunna det, eftersom det kom från samma klosterskriptorium. Lyssna på mig, Lazarus."

Jag kom inte bara för att ge er proviant, utan också för att uppfylla broder Odinos sista begäran.

Han önskar att du ska åka till Italien – till klostret *del Cancellio* i Umbrien – och du har sedan dess visat att du vet var det finns. Där ska du kalla till dig en munk Salvitino, en äldre munk som är mycket kunnig om detaljerna kring Gatesonen."

Lazarus mindes sitt samtal med Ivan – och brevet och en tjänst han hade fått.

"Du ska säga till honom—"

"Åka till *Italien?!*" avbröt Lazarus.

"Låt mig tala, Lazarus. Du ska berätta för honom att Portstenen vid Gardiens kloster har öppnats. Säg att du är broder Ivan Gogus son – från Portstenen. Han kommer att känna igen dig på det sättet. Jag har också med mig en flaska med blod. Du ska ge den till Salvitino och säg honom – det är broder Odinos blod. Då vet han vad han ska göra med det."

"Nej. Nej, jag kan inte", fräste Lazarus och skakade på huvudet.

Nikolaus fortsatte: "Du ska hämta broder Salvitino, berätta detta för honom och föra honom tillbaka till klostret. Broder Odino fick veta att han är den äldste och äldste brodern i Lägre rådet, och kanske den enda överlevande munken i Gardiens kloster och Cancellio-klostret som har kunskapen att bearbeta Portstenen genom dess översatta inskriptioner – att ordentligt stänga den igen. Han kan likaså hjälpa dig med en annan personlig fråga angående din avlidne fars önskemål, när du väl ger honom flaskan. Du måste vara försiktig så att du inte sönder den längs vägen. Din far skulle vara stolt."

Lasarus reste sig plötsligt, kastade kartan på grottgolvet, klev bort från elden och vände sig tillbaka till Nikolaus. "Det är för långt borta. Far sa solen – varför kan du inte hämta den här munken och ge honom flaskan, eftersom du vet sånt här?"

"Jag kan inte. En dam väntar på mig."

"En dam?"

"Jag väntar, ja – min blivande hustru Marta. Kom nu. Sitt, Lasarus. Var snäll och jag ska berätta om min käraste Marta."

"Men du är ett—har du inte celibat- och avhållsamhetslöften att hålla?" Lasarus återvände till elden och satte sig.

Nikolaus avfärdade Lasarus fråga. "Hon bor i Murat – änka efter den avlidne byskomakaren, må hans själ vila. Vill du höra talas om henne?"

"Det skulle jag." suckade Lazarus.

"Jag träffade Martha i den märkligaste olycka." Nicholas försökte fnissa innan han fortsatte, "Tja, inte helt och hållet. Jag kände mig alltid dragen till de lokala skomakarbutikerna när abbot Vonig skickade mig till en ny bykyrka – den ståndaktige skomakaren i mig, förstår du."

"För ungefär ett år sedan skickade abboten mig till Murat för att hjälpa till med reparationerna av den lokala kyrkan. Ganska oväntat väcktes den nyfikna skomakaren i mig, och jag gick med stora steg till den lokala skomakarbutiken. Tyvärr, knappt jag öppnade dörren träffade en slungad stövel mig i ansiktet." Klacken på den skon var det sista jag minns – tills jag vaknade."

"När jag också kom, föll min blick på en ytterst vacker syn." Han fnissade och strök sig över hakan. "Jag förstod att jag var död, eftersom ovanför mig tornade en ängels ansikte upp sig – det var min kära Martha, som torkade min svullna näsa med en fuktig trasa. Hon vårdade mitt ansikte medan vi pratade."

"Jag upptäckte senare att hon tänkte kasta stöveln på dörren, men mitt ansikte kom i vägen. Efter att hennes man dog kämpade hon för att hålla butiken igång. Hon informerade sina kunder om att hon hade en annan man som kom in på natten och arbetade med skorna, när hon i själva verket arbetade med dem själv. Ändå spreds ryktet genom byns böneförsamlingar och flera av kvinnorna väntade i hemlighet på att den här mannen skulle dyka upp. Jag fick veta att strax innan jag anlände till hennes butik hade flera av kvinnorna lämnat hennes butik och anklagat henne för att vara den riktiga skosmeden och sagt att de skulle informera alla hennes kunder om att en kvinna arbetade med deras skor."

"Nästa dag bad fruarna sina män ta med sig skor som behövde repareras. Sedan höll de ett vakande öga på henne. Kvinnor kan vara sådana – till och med hämndlystna, om de är fastlåsta i deras vanor."

Hur som helst, skomakaren i mig räddade henne. Jag sa åt henne att öppna dörren på vid gavel och jag gick till jobbet medan hon gick ut. Jag förde en massa oväsen – slog, bankade och liknande.”

Nicholas skrattade. ”Du skulle ha sett deras ansikten. Butiken fylldes med nyfikna kvinnor, med öppna munnar. Jag låtsades att jag inte lade märke till dem medan jag lagade den ena skon efter den andra – jag antog att jag sedan dess hade tappat kontakten med hantverket, men ändå rörde jag mig som en säker häst, varje lagning perfekt. En av dem var så djärv att fråga mig om jag alltid hade arbetat med Marthas skor. ”Ja, självklart, kvinna”, sa jag. ”Eller antog du att skor lagade sig själva?” Hon skulle inte våga fråga en munk mer.” Han skrattade igen. ”Martha frågade dem om de hade fler skor till hennes 'skomakarpräst'. Åh, deras ansiktsuttryck när de lämnade butiken. Jag vände dem ryggen för att dölja mitt skratt.”

”Du skall inte vittna falskt, Nikolaus.” avbröt Lazarus sig. Leendet försvann från Nicholas ansikte. ”Nåväl, jag tänkte inte stå sysslolös medan Martha föll till vargarna. Ibland måste vi mäta när en sanning förstör mer än en lögn kan reparera. Ja, jag ljög, Lazarus. Det var, jag måste erkänna, den ljuvligaste lögn jag någonsin tvingades berätta.”

”Hur då?”

”Martha och jag kom varandra närmare under det senaste året. Jag hjälpte henne i butiken. Hon har lovat mig sin hand i äktenskap. Hon kommer att sälja butiken och har gått med på att återvända med mig till min gamla by i Bourgogne. Jag återvänder äntligen hem. Jag hoppas kunna gottgöra med min bror och föreslå att vi tre öppnar en skomakarbutik – kanske köpa min fars gamla butik, om vi kan.”

”Då har du väl brutit dina prästlöften?”

”Nej, Lasarus. Jag kommer att ha lagat det jag sönder genom att först bli präst. Herren menade aldrig att jag skulle förbli munk. Det ser jag nu. Han har sagt åt mig att sluta gömma mig – att lämna klostrets murar – att gå hem och rätta till mina tidigare fel.”

”Jag förstår inte”, svarade Lasarus.

”Herren verkar ofta på ett säreget sätt, Lasarus. Inte ens jag förstod hans kallelse.” tills Martha slog mig med den där stöveln. Och sedan dess har Han öppnat mina ögon för mitt sanna kall.” Nicholas sänkte huvudet. ”Jag önskar bara att min far fortfarande levde och kunde välkomna min återkomst.” Han skulle älska Martha.”

”Kanske tror du att Herren vägleder dig nu bara för att du älskar Marta – och att du önskar det så starkt att du kanske tror att Guds vilja leder dig istället? Varför skulle Herren kunna leda dig bort, för att bli munk bara för att leda dig hem igen?”

"Kanske för att hitta mig själv, Lazarus. Jag har ofta undrat detsamma, men ändå hörde jag Honom tala till mig – i mitt hjärta vet jag att Han vägleder mig."

"Och sa Han också åt dig att ljuga för kvinnorna i Murat, broder?"

Nicholas rynkade pannan. "Nej." Han ändrade hållning i växande frustration. "Säg mig, Lazarus – känner du att du försöker lyda Guds vilja?"

"Det gör jag."

"Och lydde du Hans vilja när du ljög för klostret och låtsades ha en luftvägssjukdom?"

"Jag gjorde som jag blev tillsagd." Lazarus sänkte huvudet.

"Jag respekterade din far djupt, Lazarus. Jag ifrågasätter inte hans omdöme när det gäller dig, men jag måste fråga dig: Varför tror du att han ljög för alla om dig?"

"För att skydda mig från fara. Han är min far."

"Som jag ljög för att skydda Martha från fara."

"Ändå skulle de inte ha dödat Martha om de hade fått veta sanningen om henne."

"Är en lögn inte en lögn på något sätt? Under de omständigheterna gjorde jag vad jag antog var rätt, och gärningen, hur fel den än verkade, var för det allmännas bästa. Du är fortfarande en – du har mycket att lära dig, Lazarus."

"Kanske", sa Lazarus kort. Han stirrade in i de dansande lågorna och mindes sitt tidigare samtal med en fånge som svor vid Sanningen; och som bara uppgav sitt namn som: "fattig man i Kristus". Han funderade på att mannen nu hade erkänt all sin sanning och var "bränd till benen" för det.

"Så vad är det här för *Portsten*, Lazarus?"

"Du vet inte?"

"Jag var aldrig munk i det lägre rådet, eller bekant med deras manuskript – bara en typisk munk, som de flesta i klostret."

"Det är en port, fast av ett annat slag. Vi borde inte tala om den."

"Till helvetet, menar du?"

"Ja."

"Jag har hört sådana rykten, liksom många andra."

Lazarus rörde på sig. Han blev orolig över Nikolaus fortsatta frågor. Som mångåriga övermunkar i det lägre rådet skulle varken Ivan eller Odino ha förbjudit hans lediga diskussion om sådana frågor som strikt reserverats endast för övermunkarnas avskilda viskningar. I det till synes obevekliga frågeställningen växte Lazarus misstankar mot munken.

Nicholas fortsatte: "Och vad mer av detta: Det går rykten om att ett *kvinnospöke* hemsöker klosterområdet – smyger sig in i drömmar. Kommer det från denna – Gatestone?"

"Hon är, ja—öhh—Nicholas, du ska inte berätta för soldaterna att jag gömmer mig i Mountain Mouth, eller hur?"
du?"

"Ingen anledning att oroa dig, Lazarus. Jag har inga avsikter att återvända till klostret – det är fullständigt förstört av brand och ras."

Lazarus avbröt: "Du måste be någon att hämta broder Salvitino – att stänga portstenen! Finns det ingen i klostret?"

Nicholas skakade på huvudet. "Jag ska aldrig mer sätta en fot innanför klostrets brända murar . Med tanke på vad jag vet nu har jag inget att göra med Helvetet eller Helvetesporten eller en legion av hänsynslösa soldater som jag nått och jämnt lyckades fly från från första början. Nej, jag ska till Murat för att hämta Martha istället. Och vi ska lämna denna onda plats långt bakom oss."

"Hur kan man låta bli att bli orolig om Gatestone är öppen?"

"Jag bryr mig. Att jag gör det är en stor del av anledningen till att jag gav mitt ord till Odino att jag skulle komma till grottan och leverera dina provianter. Och som en man som stod för mitt ord bar jag ut sin önskan och berättade allt han ville att du skulle veta – ja, nästan allt. Det finns mer. Broder Odino fick mig att svära att jag skulle be dig att ge ditt ord. att du hämtar broder Salvitino och för honom tillbaka till den öppna klosterportstenen så att han kan försöka försegla den igen."

"Mitt ord?" Lazarus lättade sig ner från stenen och reste sig upp. "Jag kan inte ge mitt ord på det!"
Jag kan inte göra det!

"Odino sa att han hoppades att du skulle svara som din far skulle svara. Det var de sista orden han viskade till mig, Lazarus – att du skulle bli din far och mer därtill."
"Det är för mycket."

"Jag förstår", Nicholas sänkte huvudet och stirrade in i lågorna. Lazarus stod som stelfrusen.

"Förstår du vad?" frågade Lazarus slutligen.

"Jag skulle inte heller kunna göra det, om Odino bad mig – Martha och alla."

"Är det allt? Och Portstenen förblir öppen?" frågade Lazarus med en axelryckning.

"Jag gjorde allt som Odino förväntade sig av mig. Resten förväntar han sig av dig. Och eftersom du har gjort ditt val – tyvärr antar jag att Gatestone förblir så."

"Ändå vet du att jag inte kan, Nicholas. Jag kan inte vandra i ljuset. Jag kan inte gå till Italien – det är för långt. Broder Odino ber mig om vad jag inte kan göra. Det är för mycket, broder!"

Nikolaus lyfte huvudet och mötte Lasarus blick. "Han hade aldrig tänkt att du skulle gå till Italien." En tystnad lade sig över grottan.

Lasarus sade slutligen: "Jag kan inte göra vad du tror."

"Har du någonsin försökt?" Lazarus sa ingenting. Nicholas tog en ny pinne från bränslehögen och stack in dess ände i mitten av elden, medan han försiktigt vred på den tills den flammade upp klart. "Kanske jag kan övertyga dig om motsatsen." Nicholas lyfte den brinnande facklan och reste sig upp. "Kom." Han vände sig om och gick djupt in i grottan och mot en smal, sned öppning till en grotta. Lazarus följde efter.

"Du vet, jag upptäckte den här grottan inte långt efter att jag anlände till klostret."

"Bergsmunn", tillade Lazarus.

"Du såg det också – ansiktet i klipporna?"

"Det gjorde jag. Men Nicholas, varför reste du så långt från klostret?"

"Undrar; begrundar saker. Söker efter mig själv, antar jag. Jag tycker om att promenera och undra över saker."

"Och fann du dig själv?" frågade Lazarus honom. Nikolaus hörde sarkasmen i hans ord.

"Jag hittade Bergsmunnen istället." skrattade Nicholas. De gick in genom grottgången. Nicholas böjde sig lågt medan han fortsatte framåt med facklan; och Lazarus släpade efter, ständigt vaksam mot det låga klipptaket mellan dem.

"Vart ska vi?"

"Framåt. Kom."

"Jag samlade så mycket", muttrade Lazarus. Nicholas fnissade. De två avmaskade sig genom passagen. Dess väggar föll så småningom bort och avslöjade en stor grotta, dess fuktiga luft tjock av en stickande lukt. Med en cirkel av ljus som upplyste golvet runt omkring dem, gick de till dess mittersta del.

"Vad är det här för lukt?" frågade Lazarus. "Något är här inne." Lazarus sökte i mörkret.

"Ja, dina lärare. De kan lära dig att flyga, Lazarus." Nicholas stannade och vände sig om.

"Vem? Hur?"

"Det bästa sättet." Nicholas riktade facklan mot höjden och avslöjade ett högt grotttak helt fyllt med större hästskofladdermöss. Lazarus stod i vördnad och tittade över de övre grottförformationerna medan tiotusen glänsande svarta ögon stirrade ner på honom.

"Råttor?" frågade Lazarus. Flera fladdermöss föll ner från taket och cirkulerade runt grottan.

"Titta!" Lazarus pekade på dem, "De flyger!"

"Ja, det är de. De är fladdermöss. Och fladdermöss flyger. De lämnar grottan när solen går ner. De äter och återvänder före gryningen. De vilar nu. Jag har alltid varit fascinerad av fladdermöss."

"Fladdermöss – som fåglar", mumlade Lazarus för sig själv, hypnotiserad och stirrande i taket.

"Fladdermöss är annorlunda än fåglar. Fladdermöss flyger på natten, när fåglarna vilar. Och under dagen, fladdermöss vilar när fåglarna flyger. När solen går upp och ner turas de om att befalla himlen."

Nicholas skrattade. "Det var jag som hittade den. Jag kom ihåg att Odino berättade för mig att du ville se en fågel, så jag tog den till honom." Nicholas stirrade i taket.

"Var den redan död?"

"Ja, jag låg bland några stenar längs Abbey Road. Jag gick mycket på den vägen – hittade många saker."

"Får jag få facklan?" frågade Lazarus. Nikolaus tittade ner och såg Lazarus med utsträckt hand.

"Jag kan hålla den högre åt dig, Lazarus." Nicholas höjde den så högt han kunde för att bättre lysa upp taket.

"Får jag hålla facklan?" frågade Lazarus igen. Nicholas tittade ner.

"Om du vill." Nicholas gav honom den brinnande pinnen. Lazarus höll den högt och gick runt i grottan och inspekterade taket medan Nicholas stod kvar.

"Och de flyger bara på natten?" ropade Lazarus tillbaka till honom, hans ord ekade genom grotta.

"Först då", svarade Nicholas.

Efter en tid gick Lazarus och Nikolaus tillbaka till den yttre grottan och underblåste elden.

"Jag frågar dig igen, Lazarus – för Odino – eller hur?"

"Jag är inte en fladdermus", svarade Lazarus.

"Och Odino skulle aldrig be en fladdermus om det", svarade Nicholas.

"Om jag säger att jag ska – och sedan inte kan uppfylla det?"

"När jag berättade för Odino om Martha och mina planer på att lämna klostret, sa han till mig detta: 'Det är bättre att ha bestämt sig och misslyckats än att ha misslyckats med bristande engagemang.' Du förstår, Lazarus, ära grundar sig på handlingar – inte bara ord. Vad han begärde av dig var att du som mest skulle ge ditt ord på att du skulle försöka. Svara mig en gång till så ska jag inte besvära dig med broder Odinos sista begäran igen."

"Italien är så långt borta – och solen?" Lazarus tittade på grottans öppning.

"Ditt svar, Lazarus?" Tystnad följde.

Lazarus svarade: "Jag – ja." Från grottgolvet, bredvid sin fotvante, plockade Lazarus upp kartan och tittade på den: "Jag ska lova – bara att jag ska *försöka* hämta munken – bara det."

Nicholas log och klappade pojken på axeln. "Och inte mer begärs av dig än

"Ditt hedervärda försök. Ivan skulle vara stolt över dig." Lazarus snörvlade – först då insåg Nikolaus att Lazarus grät under hans mask.

"Vad är det som är fel?" frågade Nikolaj.

”Det är ingenting, broder; jag ska göra det.” Lazarus samlade sig. ”Jag ska hämta broder Salvitino så att han kunde hjälpa oss med Gatesonen.”

”Bra sagt. Du är din far och mer därtill.” Pojken torkade ögonen mot insidan av sin mask. ”Är du hungrig? Det finns gott om det.”

”Det är jag”, erkände Lazarus. Nicholas gick fram till den provisoriska säcken och drog fram tygrullar med kött och bröd. Han tog en vattenblåsa och serverade en middag i Lazarus knä innan han återvände till sin plats.

”Ni ska inte äta?” frågade Lazarus och stirrade på munkens tomma händer och knä.

”De här provianterna är *dina* – jag samlar ihop kanske en månads traktamente för en ensam pojke, om du anstränger dig för att få det att räcka.” Lazarus stirrade på honom. ”Nå, fortsatt då! Ät!” Pojken slet i sig sin mat.

Lazarus åt middag medan Nikolaus underhöll honom med ytterligare samtal – och tiden gick. Slutligen sköljde Lazarus ner sin mat och satte tillbaka en kork på vattenblåsan. Nikolaus tog tillbaka den till säcken.

”Ät sparsamt – och drick mycket vatten till maten – det mättar magen”, säger Nicholas. Instruerade och ropade över axeln. Lazarus följde efter. ”Det ska jag.”

”Nåväl, Lazarus; det är nu jag ger mig av till Murat. En tid skall du förbli trygg i Bergsmunnen – ingen reser till dessa avlägsna trakter. Du har en månad på dig att förbereda dig för din resa. Öva på att använda de vingar som Herren gav dig. Lär dig deras användning av fladdermössen ovan.”

”Vill du inte stanna kvar på kvällen?” frågade Lazarus honom. ”Du kan sova och vara pigg—”
”Nej, Lazarus – jag måste gå. Min Marta väntar på mig. Det kommer att gå bra för dig; det är jag säker på.”
Lazarus sänkte huvud och axlar.

De kramades en sista gång och Lazarus stirrade ut ur grottan medan Nikolaus försvann över åsen. Han återvände till elden och kastade på några fler vedträn. Han satte sig ner och värmdes sig medan han funderade över fladdermössen och löftet – det högtidliga löftet han hade gett att hämta munken. Hans blick fästes vid lågorna. Till slut sökte Lazarus efter Ivans träbönekors som nu hängde runt hans egen hals. Han drog ut det och rullade det mellan fingrarna på ungefär samma sätt som hans far alltid hade gjort.

Innanför lågorna fick han syn på en svart skalbagge som kröp ut ur en spricka i den rykande döda vedgrenen; insekten cirklade försiktigt genom de dansande lågorna medan den sprang nerför den brinnande grenen. Lazarus blick följde insekten när den hoppade ner på det svala golvet i ...

grottan och klättrade till säkrare avstånd. Den stannade, öppnade sina vingar och flög mot grottöppningen. Med en uppvärmd ryckning började trötta lemmar och en mätt mage slumra till där han satt. Hans huvud nickade och skakade och han somnade upprepade gånger och ryckte till sig själv. Till slut lämnade han eldens varma glöd och fann en trång vrå i väggen, där han gav efter för det sista pålitliga och bekanta utrymmet som fanns kvar – att den ständigt virvlande drömvärlden.

~*~

Under större delen av följande dag utforskade Lazarus sitt nya hem – en svart katakomb av slingrande korridorer, ojämna ytor och sammankopplade grottor. Lukten och ljudet av droppande vatten lockade honom och han gick upp genom en smal passage som slingrade sig högt upp i bergssidan. Passagen svälldes upp till en liten grotta där större delen av botten bestod av en grund vattenpöl som matades av ett droppande tak.

Många gånger under dagens lopp kikade Lazarus ut ur grottöppningen med kysande ögon. Ögon, överblickande ett landskap som skrek i solljus, och även genom sina kläder kände han den intensiva hettan som strålade ut från den uttorkade stendalen. Lazarus flyttade sina provianter längre in i berget, genom den smala passagen och in i fladdermössens grotta.

Skymningen föll. Lazarus gjorde upp en ny eld inuti grottan; dess ljus lyste upp taket och dess tusentals fladdermöss. Allt eftersom grottan värmdes upp och eldens rök steg mot taket, vaknade grottans tak till liv. Och hundratals fladdermöss föll ner från sina platser och cirkulerade runt grottan. Fler och fler av dem fyllde luften tills grottan svärmade av dem.

Lazarus fnissade. Han reste sig och sträckte ut armarna medan virvelvinden av vingar förtärde honom. Och de satte sig på hans mantel och klättrade över honom innan de stack iväg igen. Lazarus slet av sig huvan och blottade ett brett flin. Han stoppade masken i sitt repbälte medan fladdermöss kröp genom hans hår. Lazarus gick i cirklar med höjda fladdermusklädda armar. Och hans fniss steg till skratt som ekade genom grottan. I en tornado av fladdrande vingar valsade Lazarus runt i grottan, skrattade hysteriskt och stapplade omkring som en berusad Odino.

Utanför grottan, och över de guldklädda kullarna i östra Auvergne-provinsen, utspelade sig ett fantastiskt, osett och kortlivat drama – av alla berg i Frankrike, gryende måne tycktes kasta ett nedåtriktat leende på endast en: en utåt märklig

berg med öppen mun i hysteriskt skratt medan det rapade böljande moln av fladdermöss som svärmade över dess klippvägg. Ändå försvann fladdermössen snart från trädtopparna; och bergets en gång ekande skratt rullade långsamt över i blandade sorgens jämmer – i fruktansvärda rop av smärta och ensamhet – i kvävande plåga och flämtande kippning ylande av obruten klagan – och till fruktansvärt fruktansvärda ljud, så djupt oroande – för att till och med få månen att stirra ner och gråta över den ylande Bergsmyningen .

[Slut på kapitel 9]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~